

Pasovští

Vždycky jsem si říkal, že politika není nic pro mě. Nerozumím tomu, na čem se urození pánové dohodnou. Ale to, co se děje, se nakonec i kata dotýká!

Na jaře 1609 se v Praze objevil bratranec císaře Rudolfa, Leopold Pasovský. Byl o třicet čtyři let mladší než císař. Nemyslel jsem si, že tenhle člověk může něco v Praze dokázat, ale mýlil jsem se. Císař se rozhodl, že právě Leopold bude jeho nástupcem. Má vojsko, mohl by se postavit i Matyášovi! Povídalo se, že bratra císař nenávidí stále víc... Využil

Leopold Pasovský

nespokojenosti špatně placených pasovských žoldněrů a vpustil je do Čech.

Neví se, jestli rozkaz k pochodu skutečně vydal Rudolf nebo někdo jiný jeho jménem. Tak nebo tak, jisté bylo, že na konci ledna 1611 vtrhli pasovští do jižních Čech. Drancovali, loupili, pak vytáhli na Prahu.

Bylo to překvapení! Město nebylo na přepadení vůbec připravené. Když žoldněři zaplavili Malou Stranu, stačili měšťané sotva vytáhnout zbraně. Stříleli z oken, bojovali na ulicích... Mnoho raněných se pak připlížilo k mému obydlí, abych napravil zlomeiny, obvázal rány. U katovny se, díky Bohu, nebojovalo.

Zdálo se, že pasovští ovládnou celé město. Ale pak jeden statečný měšťan, zlatotepec Jan Šustr, dokázal spustit mříž v mostecké bráně a jejich postup zastavit. Útočníci tak měli v rukou jen levý břeh Vltavy a dál se dostat nemohli, protože řeku už nepokrýval led. Přejít ji nebylo možné.

Leopold se projížděl na koni uličkami Malé Strany. Cítil se už jako vítěz! Pak se vydal na Hrad za Rudolfem. Podle Leopolda to bylo jednoduché: Rudolfovo vojsko se spojí s pasovskými a donutí k ústupu ty české pány, kteří jsou na straně jeho bratra.

Tak byla na louce za Hradem vyslovena slavnostní přísaha těchto vojsk. Po ní následovala hostina. A Leopolda jmenoval Rudolf císařským generalissimem.

Na pravém břehu Vltavy se zatím chystali k boji. Někteří šlechtici se stáhli

císař Matyáš Habsburský

na Staroměstskou radnici, vysílali posly s prosbou o pomoc. Nepřijali Rudolfova vyslance a rozhodně nechtěli císaři projevit poslušnost.

Leopold nařídil vytáhnout na malostranský břeh děla. Chtěl zničit Staré Město. Ale císař rozkaz k palbě nedal. Nevím proč. Třeba mu přišlo krásného města líto? Nebo měl jiné důvody, kdo ví. Děla nevystřelila a obrana Starého Města se držela. Přicházely posily, říkalo se, že Matyáš také táhne do Čech. Po deseti dnech začalo Leopoldovým vojákům chybět jídlo, krmení pro koně. A ještě pořád nedostali peníze.

Hladem trpěli i obyvatelé levého břehu. Bylo mi líto žen z Malé Strany, ty se vydaly na Hrad a prosily o odchod vojska. „Hladovi naše děti!“ křičely. Císař je nepřijal. Myslím, že nevěděl, co dělat. Prý chtěl dokonce uprchnout z města. Nakonec ale vyplatil z vlastních peněz pasovským vojákům část žoldu, a tak mohli opustit Prahu. Pokoušel se taky o smír se šlechtici na Starém Městě. „Za všechno, co se stalo, může Leopold,“ tvrdil.

Ten v březnu odešel s pasovskými z Prahy. A na Malou Stranu dorazila spojená vojska moravské šlechty a Matyáše. V té chvíli požádal Rudolfa o přijetí hrabě Thurn, český šlechtic. Oznámil císaři, že se musí vzdát trůnu. Může ale dožít na Pražském hradě a ročně bude dostávat sto tisíc tolarů.

Rudolf to přijal, ale zavřel se ve svých komnatách. Nechtěl být svědkem korunovace svého bratra. Matyášovi vložili na hlavu korunu v Chrámu svatého Víta v květnu 1611.

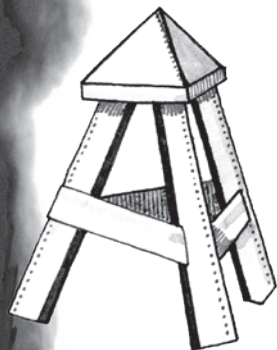
**Jindřich Matyáš
Thurn**

Střílelo se z mušket, střílelo se z děl. Konala se hostina. Páni pili víno, ale ve městě nesměli hostinští nalévat. Ani víno, ani pivo.

A ulicemi procházely oddíly vojáků, aby nedocházelo k nepokojům. Bylo to dobře, nemusel jsem zasáhnout...

Pak Rudolf II. onemocněl, chrlil krev, na nohou měl vředy. Chtěl se sám ošetřovat, připravovat lektvary podle tajných receptur. Nevěřil už nikomu.

Zemřel 20. ledna 1612. Pohřeb se odbyl rychle, v tichosti. Matyáš ale prokázal bratřovi čest, pomáhal nést císařovu rakev.

mučicí kolébka

vyhladovění